

Но печаль ѿмъ бѣше превелика,
 Щò нѣмаха домъ наслѣдника,
 Нитò дщѣрь, ни по себѣ сына,
 И товà ѿмъ вѣ жалость ѣдина.
 Затò чѣстѡ Бг҃ъ се молиха,
 Сз тѣпла вѣра кз немъ припадаха.
 Яглайда Бг҃а се боѣше,
 И оубѡгимъ милостива бѣше.
 И дѣмаше оу мѣтва кз Бг҃ъ:
 „Помилѡи мѡ недостѡйнъ рабъ,
 „И не презри дѡши смиреніе,
 „Но разрѣши моѡ неплодствіе!
 „Сподѡби ме катò дрѣвле ѡннъ,
 „Да се Маѡйка ѡзъ наречѣмъ сынъ
 „Или дщѣри, и да за живота
 „Имамъ радость, и въ старости вождѡ!“
 И Бг҃ъ вышній оуслыша мѣтвѡ,
 И воспріѡ ихъ смиреннъ жѣртвѡ.
 И породѡ Яглаидѡ сына,
 Когò бѣше желала ѡ давна.
 Ялѣзѡй мѡ ѡме нарекоха,
 И сз крщѣніе стò просвѣтиха.
 Шестолѣтенъ когà стѡналъ бѣше,
 Евфиміанъ Яглаидѡ рече,
 Да гò дадѡтъ въ книжно оучѣніе,
 И оуправѡтъ оумъ мѡ въ познѡніе